

HÁZ KÖRÜLI
MUNKÁK

IV

Eleget lamentáltam.
Ideje vödörbe gyűjteni
a csigákat, a nyálkával,
a nyikkanásaikkal nem törődve.
Kipróbálom legalább az örökölt
kabátot és a húgom receptjét.
Hatnapos éheztetéssel indul,
addig meghozom a hiányzó
fűszereket és a zellert.
Főzés után lecsöpögtetem,
tunkolás és szívogatás nélkül
nekilátok, ha pedig végeztem
a másfél tucattal, átülök
az öblös fotelba. Fél órám van
a beharangozott izzadásig.
Akkor megfogom az íróasztalt
a rácsatolt szöveggel, és onnan
folytatom, hogy három alakban
jelenhetek meg, és nem véletlen,
ha a múltban lemondtam
előttetek egyről.

Nem ártana még egy nemes fákból
épült íróasztal, kilenc fiókkal.

A középsőben tartanám az útlevelet
és a pisztolyt, a kulcsot bőrrharangban.

Két összehangolt tükör is hiányzik,
hogy a végtelen gyújtópontját lássam,
ne csak közelemben tudjam.

Ha ez is megvan, és a könyvszekrények pormentesen zárnak, kézbesíthetik
a grófnő levelét, hogy kíséző állatára
fókuszáljak. Ahogy feketedő képek földhányásán, vasalt ládikóról kémleli
a horizontot záró hegylánc erdejét,
az irtást. Ahová magam is tervezek
egy sétát, hogy az enyészpont felől
toronyszobám napfogói mögé vágyjak.

A nyurga állaténál letisztultabb pózomat
a hely szelleméhez illő ideig kitartva,
ahogy az érkezés hetében elvárható
még.